

De Tripple in 1 seizoen anders bekeken: Ludis lungit

Omdat u ongeduldig hebt moeten wachten voor een volgend cursiefje waarbij de interesse zo groot is als voor een dode muis in Papoea Nieuw Guinea, wil Franske volgende snapshots van het voorbije seizoen in sportief Vlaanderen doorlopen. Eenmaal Franske begint als een diesel, kan hij uiteraard niet meer zwijgen.

Proloog : Climbing for life Galibier september 2012

Het idee van de "Tripple" ontstond vorig jaar tijdens de Climbing For Life. Tijdens de passage van de Ronde van de Toekomst op de Telegraphe, reed Franske tijdens zijn toeristische verkenning op die berg, aan de leiding tot 5 km voor de finish. Na dit voorval beseftte hij dat er zeker nog een sportieve toekomst als jonge sportwolf weggelegd was. Mooie vooroorlogse, heroïsche herinneringen volgden die dagen zoals de beklimmingen in winterse hogere sferen van de besneeuwde Croix de Fer en de Col De Mollard. Geweldig fris had hij het aan de vis! Bij D-day stond Franske als eerste aan de start voor de Galibier. Hij redeneerde zoals de filosoof van Haeghem : Is't nie vanachter dan van veur. Maar het startschot van Carl Bertelee mislukte, doordat deze zonodig het levensverhaal van Lucien Van Impe in zijn interview moest verwerken. Eénmaal weg ging Franske als een tierelier vandoor, onder aanmoedigingen de master Lucien himself, toen nog zonder e-fiets. Maar vooral Studio Brussel babe Roos Van Acker staafde de stelling "mannen presteren beter als je kijkt ! " Ik geef je een roosje mijn roosje" zong Franske al klappertandend tijdens de klim. Roos is immers geen marginaal zeikfoorwif maar een vooruit trut type, voor wie geen col te hoog is. Zes graden celcius onder 0 en de sneeuw viel met bakken naar beneden. Galibibberen heet dat en er was sneeuw genoeg voor iedereen. Hartverwarmend was de omhelzing met Roos en het kopje soep dat boven aan de meet door het Golazo team werd uitgereikt in een last minute tent ! Een everybody is in da house tonight fuif met Sioen zorgde voor de finishing touch !

Voorbereiding

De trend van de meteorologische omstandigheden op de Galibier streken de volgende maanden in onze contrijen neer. Franske had een voorgevoel en flanstte daarom een innovatief, out of the box trainingsschema in mekaar onder het Panathlon credo : Ludis iungit ! sport is beleving, passie en fun! Forward to basics dus. Hij schreef zich in samen met kozze Patrick voor de Ventoux en met kozze Koen voor de klim van de Stelvio, dankzij de Gazetto dello Frut (=Gazet Van Antwerpen). Initieel liepend de voorbereidingen als een trein met de glorieuze aankomst van onze Tongerloper in de topsporthal op de midzomernachtrun te Gent, de Classic Tessenderlo tussen de fanfare en de halve marathon in Kastel. Als beloning gaf Franske alvast een ludieke, onnavolgbare Sinterklaasimatie weg voor de hele Tongerlopers meute en gaf hij acte de presence als kerstman in de Santa Run . Daarbij liep Franske als Noordloper per ongeluk een marathon uit tijdens het voorjaar ter ere van Antwerpen Sporthoofdstad 2013. Getuige hiervan was kozze Erik en broer Frans. Normaal doen is nie gemakkelijk, maar zot zijn doe wel zeer, zeker als er ne hoek af is.

De ontwikkelingen bij Franske's werk, slurpte evenwel veel energie op mede door complicaties van de afdeling liquid. Een EK-Tipprunde overwinning van de aperator in de afdeling liquid, hun toogfilosofie met als hamvraag wie was de eerste maan op de maan en hun beerschotperikelen met de virtuele overname van Fiorentina waren hot issues tijdens de werkuren. Bovendien had de afdeling "technology, restyling en refurnishing" formerly called de "afdeling techniek" hun handen vol met een zuigactie van een tankcontainer, de aanbesteding van het containervervoer per zeppelin op voorstel van mevrouw Crevits , de aanprijzing van de nieuwe IBC – "bier"vaten , en het opvolgen van de kleine mededelingen van de vrouwelijke conciërge. De mannen stonden kort en scherp, want het geluid van de klakken van de botten : "entsperren en ausziffern" vanwege Duitse collega's voor opvolging van containers en zelfs het stil geluid van een Maserati die uit de keldergarage vertrekt, om vervolgens de poort te rammen irriteerde hun mateloos. Gelukkig hadden ze een tijdelijke kantoorruimte met strandstoelen op het Falconplein gevonden, waar ze fascinerend de afbraak van het zeemanshuis fotografeerden of een Kielse regenboog spotten. Bovendien konden ze rekenen op hun ervaring of zoals in een sofisme: "Goei weer betekent buiten kunnen werken. De afdeling techniek is buiten dus de afdeling techniek kan goe werken..begrijpe wie begrijpe kan !

Door het ideale wintertrainingsweer was er ruimte voor quizen met Franskes ploeg Tripple AAA. The brothers Van der Auwera en Annickje maakten hun comeback met aanwinst Arianne voor het schrijfwerk ter ontlasting van Franske, die zich meer moest focussen op muziek. Ook de dochters en vrouw van Kurt Lauwers wisten méér dan een lege stoel. Een resem ereplaatsen ,o.m. bij de kwis van Kozze Pat, en klinkende overwinningen werden toegevoegd aan het palmares. De geslaagde inauguratie van de nieuwe Panathlon universiteitsclub te Antwerpen zorgde zelfs voor een hilarische stunt. De heer van der Auwera blonk samen met Franske, andere panathleten en schepen Ludo via een

groepsfoto op de internationale Panathlon newsflash-website. Dit werd gevierd in de naburige inspiratiebron van het hof Van Liere : de Highlander met gelijknamig chocomelkdrankje!

Ook de operatie “waslijst moe Franske” met o.m. de grote opkuis van ons bos door gebruik van vier kettingzagen, bladblazer en hakselaar werd dankzij het Broechem Football NCIS intervention A-Team quasi wggewerkt . Geen poep handen en bureaupollekes meer voor Franske ! Ook moest het diamanten feest van Va en Moe Franske bekostigd worden met de uitgifte van euro-obligaties via kozze schoenmaker Louis ter waarde van 100 Eur. Wegens succes werd dit verlengd met verjaardagsfeestje van Tante Marthe , meter van Franske, 90 lentes jong en een communiefeest van Fransje, nichtje van Franske en dochter broer Frans op de cruiseboot, Europe ..droomden we even!

Ook scherpte Franske zijn kennis in de Expert Class management in een sportsausje aan in het idyllische badplaatsje Hofstade, zijn klein geluk. Franske ging op wereldsporttoernee : “Moore for less for Moore” was hier de leuze dankzij mentor Jos Verschuere. De studiereizen naar Londen met West Ham United, Epsom Downs, Lord’s Cricket, de ontmoeting met old comrades Rudy en William in het Kuipke te Gent, de reünie met twee oude collega’s Dirk en jawel weer die dekselse Van Der Auwera op de basket Antwerp Giants, de intieme meet and greet met Svetlana Bolshakova op de Flanders Atletiekmeeting, de ontbijtkoek met het ontbijtboek van Hans Van De Weghe in de Brabantse golfclub, het afscheid van Kim, de Scheldeprijs achter de schermen waar het treintje van den Dré niet bepaald navolging kreeg bij de Quick Step ploeg, de boekvoorstelling “Vlaanderen Sport” met Jeroen Scheerder, de Sport meet-ups van Jelle, de tennis en expert class bijeenkomst op het wheelchairturnooi in Sint Katelijne Waver, een hilarische geslaagde comedy avond bij FC Broechem tot jolijt van pennigmeester broer Wim, met Steven Goegebeur, klasgenoot van Franskes klasgenoot Sven Vermant,. Leuke dingen voor een sportmens zoals Franske en hij was continu de spons van info. Lausanne, Rapallo, Rio, Glasgow, volley in Zurich, sportcongres Antwerpen en village ticket bij de Lotto ploeg dankzij lesgever Marko Heijl staan sub rosa nog op het sportmenu, maar dit komt zoals Jos zegt, helemaal goed! Nicolien, Franskes petekind stoomt alvast fotoreportages klaar.

Conclusie : Dit sneukelen was niet bepaald bevorderlijk voor een Ballitello torso. Franske deed daar nie flauw over. Door al het intensieve programma had hij vergeten een kilometer bergop te rij-den. Oeps ! Hoe is het zover kunnen komen ? No paniek zoals de heren van de techniek redeneren. Ze hebben de wijsheid in pacht want Dit komt dik in de shakos want ervaring Franske ervaring! Dan moest Franske wel zijn tripple cassette wijzigen.

Vertrek/verblijf Oostenrijk en Italië op familiebezoek bij kozze Koen

Het verlof werd alvast super mega ingezet door de spraakmakende, klinkende overwinning van de Gallery match van onze Red Devils tegen Servië mede dankzij de supportersclub WoSpo en dribbelkoning Benteke, die ze zelfs niet in het mandje hoefde te leggen. “tous ensemble heih heijh ! pinte pakke pinte pakke heijh heijh ! Brasil lalalalala”. Onvergetelijke ambiance.

Na het fijn zonnige weekendje waarbij nog even de groeten gedaan werd aan de discovissen van kozze Louis in hun vernieuwde vijver met filter, ging Franske via “Baustelle” Duitsland voor een habbekrats logeren in Imsterberg nabij Innsbruck. Dit dorp is de uitvalsbasis naar talloze Talen zoals Oztal, Zillertal,.. De familie Schatz heeft daar een Bauernhof inclusief een garage om een olifant en een pikdorser in te houden. Van die huisboer kregen we weliswaar geen eieren maar een overheerlijke pint na onze klimtochten. ‘t Zijn Schatzies. Kozze Koen is hier al jaar en dag immers kind aan huis en maakt slukreclame op zijn achterrait ☺. Tijdens de eerste dag klom Franske als een deviatie van een strandbal over het uitstulpsel PillerhÖhe (1600 meter) en schoot kozze Koen bo-ven op de top als het ware wortel. Gelukkig had hij gezelschap van een bus gepensioneerd. Maar stilaan begonnen de benen te spreken en waagde Froompie Franske zelfs aan een Froomeke op de overbekende Hanthenjoch (1900m), een tongbreker letterlijk en figuurlijk. De indische bal in vorm van een rijsttaartje kwam op de top als geroepen en tijdens de afdaling bezochten we een vijfsterrenhotel temidden van een desolate alpenweide, vergezeld van zingende krekels. Helaas bood de gastheer te “weinig” salade in huis. Hij hield maar rekening met een portie van 20 bergkonij-nen voor ons tweetjes. Af en toe brandde een lampke op onze kilometriek en gingen we iets nuttigen bij een brouwerij met prachtig uitzicht, genaamd Starkenberger. Na deze korte maar hevige hoogtestage, vertrokken we richting Bormio langs een prachtige panoramaroute waarbij we even halt hielden in het Unesco patrimonium Sankt Moritz, de place des belles filles. Niet moeilijk dat al die gletsjers daar op de Bernina Pass daarvoor smelten. Vanop het terrasje aan de lokale zeilclub,

konden we onder een hemelsblauwe zon genieten van diverse landschappen en hebben we een kip in onze gommere geslagen. Via de Passo ??oeeps naam kwijt... voor de gemakkelijheid Doble, kwamen we in Bormio aan.

De volgende dag gaf Kozze Koen de gouden Odiel, de prijs van de strijdlust, aan Franske . Dapper beklommen we eerst de Passo Gavia tussen het indrukwekkend sneeuwlandschap en daarna de Laghi de Cancano met zijn twee uitgestrekte stuwwallen als voorbereiding op D-day, de Passo dello Stelvio. Met Mark Van Lombeek, die een persoonlijk engagement heeft met diabetes patiënten, als guestspeaker bonden zaterdag 2500 bikers de strijd aan met de reus van de Giro onder een stralende zon. Geen Poggio van Diest zoals blikvangers Sergio en Walter Baele dachten. Sergio leek de eerste kilometers op een gekkebekketrekkende Voekler maar hield karaktergewijs vol. Franske gaf hem nog wat peptalk. Oh yeah, We like to move it Sergio! De tijdslimiet van 5 uur vrij autoverkeer op de Stelvio werd dankzij hem net gerespecteerd ☺. Hij had afgezien, fluitte hij achteraf door de micro op de sfeervolle after bike party in het overdekte ijs hockeystadion te Bormio. Het was een beetje Stervio voor de Sergio op de Stelvio ! BV's zijn geen venten meer maar postkaarten tegenwoordig ! Gelukkig konden we het exploit van Thomas de Gendt met nostalgie op vi-deo scherm bewonderen. Marko Heijl tekende ook samen met enkele PG-sporters present op dit evenement. Je kon hem herkennen, naast zijn verschijning op de lokale terrassen, aan de vierde passant tijdens de polonaise. Lucien Van Impe fietste ook even langs , dit keer met een e-fiets ter begeleiding van puik presterende diabetes-adelaars, en met iets dat moest doorgaan voor een zangprestatie met Sergio. Zing maar niets meer, Lucien ☺ . Franske reed intussen als een oervlaamse kleidabber een vrij egale, verstandige klim op hartslagritme. Enkel een ingeslikte duif, indien ze kleiner waren, verstoorde de ademhaling. Door zijn ovalen tandwiel in de tripple kast begonnen zijn bakkebaarden te groeien. Koen nam de rol van Froome over en genoot met volle teugen van zijn "Stilfersjoch" via fotoshoots. Na drie uur finishte Franske als een onverdroten captain blueheart op zoek naar een podium miss voor een Saganneke en zijne rugzak. Intussen kwam hij zijn kozze tegen en met een hand five shake riepen ze uit: yes, we did it !

De volgende dag beklom Franske nog de resterende Bornio 2000 en de o zo gevreesde Mortirolo, de muur van de Giro. Dat lijkt sterk en dapper, wegens de steile passages van somtijds 16%. Franske zag af en hoorde bij wijlen de koekoek roepen, terwijl de plaatselijke landbouwers, met de boerenvrouw op de troon van de tractorwagen het gras maaiden en hooiden. Een motobiker vereeuwigde deze prestatie op de gevoelige plaat. Wat valt er culinair te kijken in Bornio? Ondanks de vetberg die Franske achtergelaten heeft en volgend jaar daardoor een extra klim op het Golazo-menu staat, heeft hij zijn verloren calorieën deels gecompenseerd met mozzarella en tomaten carpaccio, penne enz. Wim, broer van Koen en toekomstig godsdienstwetenschapper, sms'te vanop het thuisfront de suggestie van een vette schnitzel met friet. Vanop het terras op het marktplein kon Franske tegelijk vaststellen dat de inwoners aldaar nog stevig katholiekgezind zijn. Sport is een vorm van religie, beste Wim ! De laatste dag in het bangelijk zomerweer beklom Franske de thermen van Bornio, op voorschrift van Golazo via een serieuze kortingsbon. Het was redelijk lastig zweten met een Turks bad, sudderen in eigen nat als het ware. De afstand tussen bar en zwembad moest overbrugd worden. Qua citydressing en wellness kan deze verwennerij wel tellen. Het dagelijks verslag werd intussen telkenmale telefonisch met Wifi via Google Chrome naar Moe en Va Franske geblogd! We moesten wel rekening houden met hun siesta, werk in den hof, de uitzendingen van Ronde Van Zwitserland, dagelijkse kost en Groenland met ons moeders favoriet Bartel Van Riet. Bovendien moest het ook es op tijd regenen voor de patatjes. Genoeg gesemmeld en dus tijd om een serieuze eindje te karren met eindbestemming het wijnsouthfork van Crillon Le Brave vroeger een rupsenkwerker , waar hij een andere kozze ontmoet, nl de fietsbende van Pat. Ciao, Saluti et Bueno Suera Italia, mi amore.

Vertrek en verblijf Mont Ventoux bij kozze Patrick in Crillon Le Brave southfork wine ranch " La Condamine"

De doorreis naar het zonnige Provence verliep vlotjes en rustig zonder bollebozen, schobbejakken, pierewaaiers en kotjannen op de weg. Alleen het was snikheet, gelukkig veel ondertunneling maar wel blauw betalen aan telepass. Een oververhitte Franske moest direct het zwembad inplonsen. Intussen waren de eerste companen Gerrit en Edwin gearriveerd en met veel jeugdig enthousiasme stonden ze in tenue al uitgedost om de grote klim van Bedoin te wagen. De toren op de kale berg pronkte intussen in alle glorie met zelfs de lichttoren in de verte aanchouwd. Bij Edwin echter ging echter het licht uit in de laatste bochten door teveel tegenwind en teveel ostentantief zijn vingers in de neus te steken. Een dagje platliggen zou hem deugd doen. Bij Franske gromde de beer en kreeg op het terras in Bedoin gezelschap van een zekere Neil Young, die het hele 60's repertoire erdoor jaagde. Even terug bekomen aan de rand van het zwembad onder de sterrenhemel, mijmerde Franske met zijn companen over het leven als God in Frankrijk. De dag nadien zaten we lekker in het ritme op twee vrouwen: de Madeleine en Suzette. Op de eerste berg sprokkelde

Franske zelfs op vinkenslag punten voor de bergprijs. De andere puist was voor ademmappend Franske even een crêpeke Suzette. Daarom werd wijselijk in plaats van een klein Malauceneke, naar het kasteel in Lou Barrou (plaatselijke charmezanger van Le Barroux) nabij Malaucene, gefietst, bekend van de tv serie van zo'n 1000 jaar geleden, het Zwaard van Arduaan. Iedereen herinnert zich nog vaag de middeleeuwse scène waarin Janine Bis-chops op het balkon riep met de kat Nero : "Xavier een portoke of zoiets tegen Keromar en de fluitspelende Jef Cassiers !". Oppervlakkigheid troef ! Kozze Patrick wilde dit EVEN historisch korrekt plaatsen voor zijn evenement "Malafique", een middeleeuws schouwspel over het Klokkeven, dat je september kan bewonderen bij een hamburgerkraam.

Het verhaal van het zwaard van Arduaan gaat dus over een vloek, omdat de ridder het zwaard niet kon uittrekken. Nu deze vloek trof ook stalen ros ridder Peter, die 2 x lek trof en dit huzarenstukje nog eens bij een volgende rit evenaarde. Gelukkig heeft hij bij zichzelf een garantiepols gesloten voor de latex binnenbanden. 's Avonds schoven we aan tafel voor een overheerlijke courchettebereiding met varkenskoteletten, hoewel je je afvroeg wie de echte varkens aan tafel waren. Immers de macho-mannepraat ging over de imitatie van een Surinamese homo, communicerende kamers, bietensap, het spotten van BV's in de dienstwijk van de locale recherche en een aarsgewei van een vrouw. Eén van de fietselingen merkte ook op dat hij een tattoo van een konijn op zijn bil had maar dat ie regelmatig in zijn holleke kroop. Ondertussen had Franske zijn goei daad gedaan en een fietscollega gedepanneerd voor zijn auto. In zijn beste Frans moest hij tolken dat er iets scheelde met het elektronisch systeem: ça,ça,ça,flikker,flikker, flikker ! Ook een liep de satellietstraalverbinding met Wifi, de plaatselijke hond mank. Die werd gereboot en reset. Evenwel loopt zijn pootje nu een beetje mank.

De tweede fietstocht was een pittige training, in het jargon een "étape sourire", langsheen de kant van Sault. Hierbij werd de rit van vorig jaar ook omgekeerd gemaakt via de Col de Murs en Gordes en belanden we volgens gids Edwin na een pietluttige omweg van 30 km aan de Gorges de La Nesque. Aanklappen was voor Franske de boodschap, maar dit prachtige stukje natuur en afdaling bracht toch soelaas. Het West Hams lijflied en de Rode Duivels hype zangkoren floten als het ware door deze Grand Canyon van de Provence. Even moest we halt houden voor een overstekende vos. Uiteraard fietste Franske na de finish rechtsreeks het zwembad in voor een cooling down. Daarna had hostvrouw Magadin weer een gastronomische maaltijd voor ons in petto: bladerdeeg met geitenkaas, ratatouille met coquillettes en worst, du vin du pain du boursin en een crème glacé..man man man..quelle fête een gerief in huis ! Wel om te brokken en niet met heksery gemaakt ! Ondertussen dikte de teller van Vlamingen maar aan. Marc, collega van Pat was via professor Barabbas met de TGV-teletijdmachine al treinsurfend gearriveerd. Twee op zich wachtende Limburgse fietsvrienden deden ons pijnlijk genoeg herinneren aan een onuitgegeven you tube filmpje van het "Fete de la Musique" van vorig jaar op la Condamine. Het gaat hier over een ietwat decadent, uit de hand gelopen swimming pool party. Als het hek van de dam is, zijn de poppen aan het dansen en dansen de muizen op tafel. Jaja altijd braaf op een ander lezen sommige vrouwen nu die dan een vlieg willen zijn. Ontkennen in alle toonaarden helpt in dit geval niet ☺. Gelukkig logeerde ook een Canadees fietskoppel, die we terloops op de afdaling van de Gorges hadden tegengekomen terwijl zij klommen, waarvan de mannelijke wederhelft een bikecam op zijn helm had. Hij had wel moeite om ons te filmen. Hij waande zich een flitspaal. Bij de inkopen vrijdag kwam Franske, familie van Moe Franske tegen in de shop en verkocht onmiddellijk zijn limited bestseller : de stamboomboek. Verder scheurden we door naar Malaucene waar we de goodiebag moesten afhalen en Hans Van De Weghe en Raf Santremans ne goeiedag moesten zeggen. Ondertussen moesten Edwin en Gerrit wegens familiale omstandigheden noodgedwongen huiswaarts keren. Met een avondlijk bezoek aan Bedoin, werd bij een petanquetornooi verstrooiing gezocht. Misschien voor latere carrières.

D-day Cannibale en Cannibalette

Highway to Hell klonk door de boksen en Eddy Merckx, met handen in zijn broekzak, gaf het startschot. Let the beast go, riep fietskameraad Peter als ode aan Edwin. Maar het ovalen tandwiel van Franske draaide ondanks dopingvrije magnesiumpillen in het steile bosgedeelte vierkant. Hij kwam bij de eerste klim van Bedoin pas na 2 h 45 minuten boven. Hij was van zinnen na de afdaling van Sault invel te stoppen. Maar het stemmetje van Evy Gruyaert verleidde : hey gij platte..gij zijt toch gene suetekast..trap voor Edwin en Gerrit.. hou vol. Franske beet door. Deze ongeschreven sportwet werkte ook lekker besmettelijk voor de andere fietskameraden. You never bike alone ! Recuperatie was er nauwelijks. Col de L'homme de la Mort deed zijn naam alle eer aan. Na een deugddoende afzink kwam Franske er helemaal door. Het verbindingsstuk bij de verkorting tussen Cannibale en Canibalette was tegenwind pur sang en ook richting Sault lag een verraderlijke kuitbijter. Iedere Cannibalist was het erover eens. Jatten en Telloren zeg, het

omgekeerde parcours was zwaarder dan vorig jaar! Na een picknick in Sault ging het evenwel wat soepeler voor Franske en hij kreeg een adrenaline blast. Met de stijl van een Ivan Ivanovic balkandanseres hijste hij zich en danseuse naar boven. Zijn achterwerk begon immers parten te spelen. En om half vijf weergalmde op de top de volgende le-gendarische woorden : hiiiiieeeeer isJohnny.. neenee... Franske. Canibalette bis soeverein volbracht met ondertussen 23 geregistreerde beklimmingen bij alle edities op de teller. Vol euforie daalde Franske als een eagle tot hij evenwel door had dat hij zijn rugzakje boven vergeten was. Dat verdient een Oscar Freire. Meteen werd alarmfase 3 afgekondigd en het gemiste voorwerp omgeroepen via de speakers en oortjes van de organisatie. Peter en Patrick die een halfuurtje later moe maar voldaan samen over de finish passeerde, brachten het vermiste rugzakje in alle veiligheid naar terras in Bedoin. Daar werd estafettegewijs de zak verder overhandigd aan Pat's collega Marc , terwijl zijzelf konden genieten van hun orgelpunt van 4 jaar voorbereiding met een blonde Leffe. Samen de Cannibale uitrijden, That's what friends are for in good times and bad times. Werner had al zijn Cannibale uitgereden was in zijn luxesuite al in de douche, want daar is het plezant ! 's avonds zat de fietsbende aan zwembad en tafel met ieder zijn verhaal en besloten met de Canadese globetrotters mee naar het slotfeest te gaan om te proeven van het Vlaams hoog niveau cultuurgehalte via een tomorrowland party en muziek uit onze zwiertijd . Ook de traditionele poseerfoto met Saartje mocht niet ontbreken. Dit keer was Werner het slachtoffer !

Epiloog

Net zoals Bayern Munchen slaagde Franske erin om de tripple te halen... nen lekkere Tongerlo uit de kelder. Hij had een Passo Della Vetta achtergelaten een verbruik van 75.000 calorieën door 700 hoogtekilometers. Zijn Volgende uitdagingen staan immers ook vast: onkruid tussen de patatjes wieden, patatjes uitdoen, het eindwerk voor de Jos afronden, trippelen op de Galibier en de marathon van Eindhoven finishen met het oog op een laufwoche met Lizzy Hawker volgend jaar .De jubileumeditie van de Ventoux zal via gepast kroontje voor Franske met Zponzoren en zijn fietsvrienden gepast gevierd worden. On va s'aimer ! on va danser ! C'est la vie ! lalalala!

